

"நம்மத் தம்பி பத்துக் கோடி வச்சிருக்கான், சொன்னேனா ஒங்கிட்ட?"

திரும்பத் திரும்ப இந்தக்கேள்வியைக் கேட்டு ஏன் என்னை மேலும் மேலும் கடுப்பேற்றுகிறான் என்று வெறுப்பாயிருந்தது.

'நம்மத் தம்பி என்னடா, நம்மம்பத் தம்பி? என் தம்பின்னு சொல்லித் தொலையேண்டா. ஒந்தம்பி பத்துக் கோடி வச்சிருப்பான், பத்தாயிரம் கோடியும் வச்சிருப்பான், அவன் என்ன எனக்கா தரப்போறான்? என்னோட எம்ர்ஜன்ஸிக்கி இப்ப அம்பதே லட்சம் தேவை. குடுத்து உதவுவானா ஒந்தம்பி? சும்மாப் போட்டு அனத்திட்டிருக்காத' என்று உதடுவரை வந்துவிட்ட வார்த்தைகளை என்னறு விழுங்கிவிட்டு, 'ஆமா, சொன்ன' என்கிற சுமுகமான ரெண்டே வார்த்தைகளில் அவனுக்கு பதில் தந்துவிட்டு மனப் பொருமலை ஆற்றிக் கொண்டேன்.

கோடீஸ்வரனுடைய அண்ணனிடம் கொஞ்சம் கவனமாய்த்தான் வார்த்தைகளைப் பிரயோகிக்க வேண்டும்.

கோடீஸ்வரனுடைய அண்ணன் என்கிற டைட்டிலோடு, வில்லங்கப் பார்ட்டி என்கிற ஸ்படைட்டிலும் இவனுக்கு உண்டு.

இவனைத்தவிர, இன்னொரு வில்லங்கப் பார்ட்டியும் இந்தச் சிறுகதையில் ஒரு கதாபாத்திரமாய் வருவதால், முன்னவனை 'எக்ஸ்' என்றும், பின்னவனை 'ஓய்' என்றும் கொள்ளுவோம்.

நான் சென்னைக்குப் புலம்பெயர்ந்து வந்த பின்னால்தான் 'எக்ஸ்'லோடு எனக்குப் பழக்கம் என்றிருக்க, 'ஓய்யோ, மதுரையில் அவன் கள்ளங்கபடமில்லாத சின்னஞ்சிறு பிள்ளையாயிருந்தபோது அவனுடைய அம்மா அவனை மடியில் போட்டுக்கொண்டு, 'ஆசை அன்பெல்லாம் கொள்ளை கொண்ட நேசா, பேசும் ரோஜா என்னைப் பாரு ராஜா' என்று, ஐமுனா ராணியின் பாடலைத் தாலாட்டாய்ப் பாடிக் கொஞ்சிக் கொஞ்சித் தூங்கவைப்பார்களே, அந்த ஆதிகாலந் தொட்டுத் தெரியும்.

நம்மப் பள்ளிப் பருவத்தில், கோடை விடுமுறைக்கு, தாதாசாபுடைய ஊரான ராஜபாளையத்தில் ஒரு மாதம் டோரா போட்டு எங்கள் ஐட்ஜ் சாய்புத் தெருவை தாதாசாபுடைய பேரப்பிள்ளைப் பட்டாளம் நாங்கள், ஒரு கலக்குக் கலக்கிக் கொண்டிருந்தபோதும் 'ஓய்யுடைய அம்மா அவனை மடியில் போட்டுக்கொண்டு அதே பாடலைத்தான் பாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஐட்ஜ் சாய்பும் தாதாசாபும் ஒரே நபர்தான் என்பது ராஜபாளையத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருப்பவர்களுக்கும், சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கும்

தெரியும். டிஸ்ட்ரிக்ட் ஐட்ஜாயிருந்து ரிட்டயர் ஆகியிருந்த தாதாசாப், தான் நீதிபதியாயிருந்த காலத்தில் பாரபட்சம் பார்க்காமல்தான் நீதி வழங்கியிருப்பார். ஆனால் அவர் ரிட்டயர் ஆனபின்னால் பாரபட்சமில்லாமலிருக்கவில்லை. எப்போதுமே ஒரேயொரு பார்ட்டிக்கு சாதகமாய், ஓரவஞ்சனையோடுதான் நடந்து கொண்டார்.

அந்த ஒரேயொரு பார்ட்டி, இந்த ஏழு வயசு, எட்டு வயசு, ஒன்பது வயசு பேரப்பிள்ளைதான்.

கோடை விடுமுறையில் ஐட்ஜ் சாய்புத் தெருவில் ஒரு நாடக விழா நடக்கும். நாடகப் போட்டி என்றும் கொள்ளலாம். நாடகப் போட்டிக்கு ஐட்ஜ் சாய்புதான் ஐட்ஜ். போட்டி ஆரம்பிக்கும் முன்பே முதல் பரிசு யாருக்கு என்பதை அவர் முடிவு செய்திருப்பார்.

கட்பொம்மனின் ஒட்டு மீசையோடு நான் வீரபாண்டியக் கட்பொம்மனாய் மேடையில் தோன்றி, சிவாஜி கணேசன் பாணியில் வசனம் பேசவேன்.

"கிஸ்தி, திரை, வரி, வட்டி! ஹ! வானம் பொழிகிறது, பூமி விளைகிறது, உனக்கேன் கொடுப்பது கிஸ்தி? எங்கனோடு வயலுக்கு வந்தாயா? ஏற்றிமறைத்தாயா? நீர்ப்பாய்ச்சி நெடுவயல் நிறையக் கண்டாயா? நாற்று நடாயா? களை பறித்தாயா? கழனிவாழ் உழவருக்குக் கஞ்சிக்கலயம் சுமந்தாயா? அங்கே கொஞ்சி விளையாடும் எங்குலப் பெண்களுக்கு மஞ்சளரைத்துப் பணிபுரிந்தாயா? அல்லது நீ மாமனா மச்சானா? மாணங்கெட்டவனே! எதற்குக் கேட்கிறாய் திரை? யாரைக் கேட்கிறாய் வரி?"

பரவசப்பட்டு தாதாசாப் பலமாய்க் கைதட்டுவார். குறிப்பறிந்து அவரைவிட பலமாய்ப் பார்வை யாளர்கள் கைதட்டுவார்கள். பிறகென்ன, முதல் பரிசு, ஏகமனதாய் எனக்குத்தான்.

என்னைவிட சிறப்பாய் நடத்ததாய் நம்பிக் கொண்டிருந்தசகபோட்டியாளர்கள், மனசுக்குள்ளே பொருமுனவர்கள். மனசுக்குள்ளே தான் பொருமுடியும், வெளிப்படையாய் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்க முடியாது.

ஐட்ஜ் சாய்புத் தெருவில் தாதாசாபின் சர்வாதிகார ஆட்சி!

வீட்டுக்கு சர்வாதிகாரியாயிருந்த நம்ம வாப்பாவின் கெடுபிடிகள் தாதாசாபிடம் செல்லுபடியாகாது.

பாளையங்கோட்டைக் கான்வென்ட்டில் நாலாங்கிளாஸ் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது, கிறிஸ்தம்ஸ் விடுமுறைக் காலத்தில் ஒரு நாள் காலையில் பள்ளிவாசலில் சுபுஹு தொழுதுவிட்டு வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்த வாப்பா, 'இன்னிக்கிக் காலைல எட்டு மணிக்கு ஓனக்கு சுத்னா' என்று அதிரடியாயொரு அறிவிப்பை மொழிந்தார்.

"ஹஜ்ரத் வருவார், மோஸின்சாப் வருவார், பார்பர் வருவார். ரெடியாயிரு." "

ரெடியாயிருக்கவா! எப்படி ரெடியாயிருப்பது, எந்த உறுப்பை ரெடியாய் வைத்திருப்பது என்பதை உணர்ந்தபோது உதறலெடுத்தது. எட்டு மணிக்கு, உதறல் அலறலாய் விஸ்வரூபமெடுத்தபோது, அமுக்கிப் பிடிக்க மூன்று பேர் இருந்தார்கள்.

தாதாசாபுக்கு செய்தி எட்டியபோது, தன்னுடைய செல்லப் பேரப்பிள்ளைக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிக்குக் கண்டனம் தெரிவித்துக் கடிதம் எழுதினார், ஓர் அஞ்சு பைசா அஞ்சலட்டையில்.

'நல்ல நாள் குறிக்கவில்லை, பந்தல் போடவில்லை, நாலுபேருக்குச் சொல்லவில்லை, விருந்து கொடுக்கவில்லை, என்ன மகனே கத்னா இது!'

அந்த வருஷக் கோடை விடுமுறைக்கு ராஜபாளையம் போனபோது அந்த அநீதிக்குப் பரிகாரம் காணப்பட்டது.

புத்தாடை அணிவிக்கப்பட்டு, மாலை சூட்டப் பட்டு, கல்யாண மாப்பிள்ளை மாதிரி முகத்தை மறைத்து 'ஸெஹ்ரா' அலங்காரம் செய்து, குதிரையில் ஏற்றப்பட்டு, நம்ம முறைப்பெண்கள் அல்லது முறைச் சிறுமிகள் மலர் தூவி வர, பாதி ராஜபாளையத்தைச் சுற்றி ஊர்வலம் வர ஏற்பாடு செய்து அமர்க்களப்படுத்திவிட்டார் தாதாசாப்.

பொருமுவது இப்போது வாப்பாவுடைய முறை!

இந்த நாடக விழாக்கள், வெற்றிப் பரிசுகள், குதிரையேற்றங்கள், ஊர்வலங்கள், கோலாகலங்கள், கொண்டாட்டங்கள், சின்னஞ்சிறிய பிராயத்திலேயே ஒரு கதாநாயகனாய் நான் உயர்த்திப் பிடிக்கப் பட்டது, ஒரு ஹீரோவாய் நான் பிரகாசித்தது எல்லாம் இந்த 'ஓய்'க்கு, அவனுடைய அம்மா மடியில் பாட்டுக் கேட்டுக்கொண்டு படுத்துக் கிடந்த 'ஓய்'க்கு அர்த்தமாயிருக்க சாத்தியக்கூறுகள் ரொம்ப ரொம்பக் குறைவு.

கொஞ்சம் பெரிய சிறுவனாய் வளர்ந்துவிட்ட பின்னால், மதுரை செயின்ட் மேரிஸ் உயர்நிலைப் பள்ளியில் நான் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில், ஹைஸ்கூலுக்குப் பின்புறமிருந்த எலிமென்ட்ரி ஸ்கூலில் படித்துக் கொண்டிருந்தான் 'ஓய்'.

நம்மப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஆறேழு நிமிஷ நடைபலிருந்த திருமலை நாயக்கர் மஹாலில் மதுரை நீதிமன்றம் இயங்கிக் கொண்டிருந்த, கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலம் அது.

வழக்கறிஞராயும் 'ஓய்'க்குத் தகப்பனாராயுமிருந்த எங்கப் பெரிய வாப்பாவுக்கு நீதிமன்ற வளாகத்திலிருந்தச் சேம்பருக்கு, மதிய உணவு வரும், எனக்கும் 'ஓய்'க்கும்.

அவனை அவனுடைய பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து பிக்அப் பண்ணிக்கொண்டு, சாலையைக் கடந்து மஹாலுக்கு வழி நடத்திப் போய், மதிய உணவுக்குப் பிறகு பத்திரமாய்த் திரும்பக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து பள்ளிக்கூடத்தில் விட வேண்டியது

அண்ணனான என்னுடைய பொறுப்பாயிருந்தது.

கல்லூரிப் பருவத்தில், பெங்களூரில் நானொரு துணிக்கடையில் ஆங்கிலத்தில் பேசியதைப் பார்த்து அசந்து போனான்.

"இங்லீஷ்ல பேசறீங்கண்ணே?"

"கன்னடம் தெரியாட்டி, பெங்களூர்ல இங்லீஷ்லதான் பேசணும்."

"அதில்லண்ணே, இங்லீஷ்ல வெளுத்துக் கட்டுங்களைண்ணே!"

"என்ன மாதிரி, காலேஜுக்குப் போறப்ப நீயும் வெளுத்துக் கட்டுவ."

என்னை மாதிரி, கல்லூரிக்குப் போனான். என்னைத் தாண்டி சட்டக் கல்லூரிக்கும் போனான். நான் சென்னைக்குப் புலம் பெயர்ந்த பின்னால் அவனும் பெயர்ந்தான்.

அவங்க வாப்பாவைப் போல அவனும் ஒரு வக்கீலானான்.

ஆனால் எங்க வாப்பாவைப் போல நானொரு இன்ஜினியராகவில்லை, ஒரு பிளினிஸ்மேனாய் ஆனேன்.

இன்ஜினியராய் ஆவதற்கு ஒரு தகுதி தேவை. பிளினிஸ்மேனாய் ஆவதற்கு ஒரு தகுதியும் தேவையில்லை.

இப்படியாய், அவன் ஒரு வழக்கறிஞராயும், நான் ஒரு தொழிலதிபனாயும் ஒரு பதினஞ்சு வருஷத்தை ஓட்டிய பின்னால், ஒரு நாள் ஓட்டமும் நடையுமாய் வந்தான் என்னுடைய டிப்பார்ட்மென்ட் ஸ்டோருக்கு.

'அண்ணே, ஒரு அர்ஜன்ட் மேட்டர்' என்று மூச்சிரைத்தான்.

"அண்ணே, நா கனடாவுக்குப் போறேன்"

"வெரிசூட், சமத்தாப் போய்ட்டு வா தம்பி, எத்தன மணிக்கி ரயில்? ரயிலா, இல்ல பஸ்ஸா?"

"கிண்டல் பண்ணாதிங்கண்ணே, நெஜம்மாவே நா கனடாவுக்குக் குடும்பத்த ஷிஃப்ட் பண்ணறா இருக்கேன். அந்த விஷயமாத்தான் ஓங்களப் பாக்க வந்தேன். அவசரமா ஒரு உதவி தேவப்படுது."

"சொல்லு தம்பி, என்ன உதவி, சொல்லு. என்னால முடிஞ்சதக் கட்டாயம் செய்றேன்."

"ஓங்களுக்கு இது சின்ன மேட்டர்ண்ணே, விஸா அப்ளை பண்ணக் கனடியன் எம்பலிக்கிக் போயிருந்தேன். விஸா ஃபீஸ் ஒரு அஞ்சாயிரம் ஷாட் ஆகுது. நீங்க குடுத்திங்கன்னா, எம்பலிக்கி ஓடிப்போய்க் கையோட வேலய முடிச்சிருவேன். நாளக்கி பேங்க்ல எடுத்து ஓங்களுக்குக் கேஷ் திருப்பிக் குடுத்துருவேன்."

"அட, இங்ளவு தானா! இந்தா ஐயாயிரத்தப் புடி. டைம் வேஸ்ட் பண்ணாத, கௌம்பு."

"நாளக்கி ஓங்களுக்குக் குடுத்துர்றேண்ணே."

"அத விடப்பா, எனக்கு ஒண்ணும் அவசரமில்ல, மொதல்ல நீ வேலய முடி. எப்பக் கெளம்பறதா ஐடியா?"

"அதுக்கு எப்படியும் ஒரு ஆறு மாசம் ஆகும்ணே. கேஷுக்கு நன்றிண்ணே. அப்ப நா கெளம்பறேன். ஆட்டோ வெய்ட்டிங்."

பதினஞ்சு வருஷம் நம்மத் தொழிலுக்கு சாதகமாய் வீசிக் கொண்டிருந்த காற்று, திடீரென்று மாற்றியடிக்க ஆரம்பித்தது.

நஷ்டம், நஷ்டத்துக்கு மேல் நஷ்டம். நஷ்டங்களை சீர் செய்வதற்கென்று வாங்க ஆரம்பித்த மார்வாடிக் கடன்களும் வட்டிகளும் ஏறிக்கொண்டே போயின.

ஒரு மார்வாடிக் கடனை ஸெட்டில் செய்வதற்கு அடுத்த மார்வாடியிடம் கடன். பிறகு அந்தக் கடனைத் தீர்ப்பதற்கு இன்னொரு மார்வாடி.

தயக்கமே இல்லாமல் மார்வாடிகள் ரொம்ப சந்தோஷமாய்க் கடன் தந்து உதவினார்கள்!

ரெண்டு வீடுகள் வைத்திருக்கிறான். வீடுகளை விற்று எப்படியாவது நம்மக் கடன்களை வட்டியோடு அடைத்து விடுவான் என்கிற அபார நம்பிக்கை!

சென்னையிலிருந்த வீடும், பானையங்கோட்டையில் வாப்பா கட்டியிருந்த வீடும் விற்பனைக்குப் பேசியாச்சு என்றாலும் மார்வாடிகளின் ஆசைப்படி. மல் உடனடியாய் முடியாமல் இழுத்தடித்தது. மார்வாடிகளின் நெருக்கடி, கிடுக்கிப்பிட்யாய்ப் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றபோது 'ஓய்யின் நினைப்பு வந்தது. அவனிடம் ஓர் அஞ்சு லட்சம் கேட்டுப் பார்த்தாலென்ன?

"அன்னிக்கி ஒரு ஆத்திர அவசரத்துக்கு ஒங்கக்கிட்ட தெரியாத்தனமா ஒரு அஞ்சாயிரம் வாங்கிட்டேன். அதுக்குப் பழிக்குப்பழி வாங்க இப்ப என்னத் தேடி வந்திருக்கிங்க."

"ஐயையோ, அப்படியெல்லாம் இல்ல தம்பி. இதுவும் ஒரு எம்ஜன்ஸிதான். இப்பக் குடுத்து ஹெல்ப் பண்ணேன்னா ரெண்டே மாசத்ல திருப்பிக் குடுத்துருவேன்."

"ரெண்டே மாசமா! என்னண்ணே அசாலட்டாச் சொல்றீங்க! நீங்க கடைய மூடப் போறீங்கன்னு கேள்விப் பட்டேன். நீங்க பாட்டுக்குக் கடைய மூடிட்டுத் தலைமறைவாயிருவீங்க. ஒங்களுக்குக் கடன் குடுத்துட்டு நா லோலோன்னு அலையவா? இன்னும் மூணு மாசத்ல நா கனடாவுக்குக் கெளம்பணும் வேற."

"கடையை மூடிட்டு நா தலைமறைவாயிருவேனா! என்ன தம்பி இப்படியெல்லாம் பேசற?"

"நீங்கி இன்னிக்கி இருக்கிற இந்தப் பரிதாபமான நெலமையில் எவண்ட்ட போய் நீங்க உண்டியல் குலுக்கினாலும் இப்படித்தான் பேசுவான். அஞ்சு லட்சமெல்லாம் கைல இல்ல. ஒரு மாசத்ல தந்திருவீங்கன்னு ப்ராமில் பண்ணீங்கன்னா ஒரு லட்சம் தர்றேன்."

வெட்கம் மானத்தை விட்டு அந்த ஒரு லட்சத்தை வாங்கிக் கொள்ள வேண்டிய அளவுக்கு பொருளாதார நெருக்கடி. கடன் வாங்கிப் பத்துப் பதினஞ்சு நாட்களிலேயே, நாட்கள் வேகமாய் ஓடி மறைந்து, அந்த ஒருமாதக் கெடு முடிவடைந்து விட்டது. ஒரு லட்சத்தைத் திருப்பித்தர இயலவில்லை.

உறவினர்களோ நண்பர்களோ யார் முகத்தையும் பார்க்கத் தெம்பு இல்லாமல், வெளியே எங்கேயும் தலைகாட்டாமல், வீட்டை விட்டால் கடை, கடையை விட்டால் வீடு என்றிருந்த அந்த அஞ் ஞாதவாசக் காலத்தில் டாக்டர் சாச்சாவிடமிருந்து அழைப்பொன்று வந்தது.

ஆசிரியர் காலனியில் புதிதாயொரு க்ளினிக் திறக்கிறாராம், தவறாமல் நான் வரவேண்டுமாம். டாக்டர் சாச்சா ஓர் உத்தமமான மனிதர். அவர் அழைப்பு விடுத்தால் தட்டமுடியாது. போகத்தான் வேண்டும்.

'ஓய்யும் அங்கே வருவான் என்று தெரியும். ஆனாலும், டாக்டர் சாச்சாவின் அழைப்பை நிராகரிக்க முடியாது. போகத்தான் வேண்டும்.

போனேன்.

ரிப்பன் வெட்டி, துஆ ஓதி, எல்லோரும் கட்டிடத்துக்குள் புகுந்து உள் கூடத்தில் ஜமுக்காள விரிப்பில் உட்கார்ந்த பின்னால், வெளி அறையில் தேநீர் பரிமாறப்படுகிறது என்று சொல்லப்பட, எல்லோரும் எழுந்து வெளியேறினார்கள், என்னைத் தவிர.

நான் மட்டும் ஒரு மூலையில் அமர்ந்திருந்தேன்.

தனியாய் அமர்ந்திருந்தேன்.

தலைகவிழ்ந்து அமர்ந்திருந்தேன்.

நான் பயந்த சம்பவம் அப்போது நிகழ்ந்தது. 'ஓய்' உள்ளே பிரவேசித்தான்.

'என்ன அண்ணே தனியா ஒக்காந்திருக்கீங்க?' என்று இளக்காரமாய் ஒரு கேள்வி வந்தது.

இது.... வந்து... தம்பி, நா டீ குடிக்கிறது இல்ல, அதான்.....' என்று தடுமாறினேன்.

'தனியா ஒக்காந்திருக்கீங்க சரி, தலகுனிஞ்சி ஒக்காந்திருக்கீங்களை' என்று அடுத்த இளக்காரத்தை அவன் என்மேலே இறக்கி வைத்தபோது, பதில் பேச என்னிடம் வார்த்தைகள் இல்லை.

"நீங்க தலையக் குனிஞ்சிக்கிட்டு ஒரு மூலைல ஒக்காந்திருந்தீங்கன்னா எம்பார்வைல படாமத் தப்பிச்சிர முடியுமா? குற்றவுணர்ச்சி குறுகுறுக் குதோ? அப்படிக் குற்றவுணர்ச்சி எல்லாம் ஒங்களுக்கு இருக்காது. இருந்திருந்தா, வாங்கின ருவாய் டைம்ல திருப்பிக் குடுத்திருப்பீங்களே! ஒரு மாசம்னு சொல்லி வாங்கினீங்க. ரெண்டு மாசம் ஆகப்போகுது, மூச்சுப்பேச்சில்லாம இருக்கீங்க. அப்படியே இன்னும் ஒரு மாசம் இழுத்திருவோம். இந்தப் பயல் ஊரக் காலிபண்ணிட்டுக் கனடாவுக்குப் போயிருவான், ஒரு லட்சத்த

அப்படியே காந்திக் கணக்கல எழுதிருவோம்னு நெனச்சிருப்பீங்க."

"அல்லா, அப்படியெல்லாம் இல்லிங்க தம்பி. இன்னும் ஒரேயொரு வாரம் டைம் குடுங்க. எப்பட்யும் திருப்பிக் குடுத்துர்றேன்."

"மனுஷனுக்கு நாணயம் வேணும்னே. வாக்கு சுத்தம் வேணும். அதில்லன்னா, செத்துப் போயிரலாம்."

ஒருவாரம் ஓடிப்போய் விட்டது.

ஒரு லட்சம் ஏற்பாடு செய்ய முடியவில்லை.

என்னால் செத்துப் போகவும் முடியவில்லை.

ஒரு வாரம் கழிந்து சரியாய் எட்டாவது நாள் காலையில் என்னை ஏசுவதற்குக் கடைக்கே வந்துவிட்டாள், 'ஓய்யுடைய மனைவி.

"ஒரு வாரத்தல அமவுண்ட்டத் தாறதாச் சொன்னீங்களாமே, வாங்கிட்டு வரச் சொன்னாங்க."

"வந்து....அமவுண்ட்டின்னும்ரெடியாகலியேம்மா...."

"இதச் சொல்றதுக்கு ஓங்களுக்கு வெக்கமாயில்லியா அண்ணே? திருப்பிக்குடுக்க வக்கில்லன்னா நீங்களளாம் எதுக்குக் கடன் வாங்கறீங்க? வாங்கும்போது கையப்படிச்சிக் காலப்படிச்சி வாங்கிக்க வேண்டியது, அப்புறம், ஐவ்வா இழுத்து, மொங்காம் போடற வேண்டியது. போனாப் போகுதுன்னு இன்னும் ஒரு வாரம் தாறோம். அதுக்குள்ள ஒரு லட்சம். வரலன்னா, அவர் வருவார், வந்து ஓங்கக் கஸ்டமர்ஸ் முன்னால கன்னா பின்னான்னு கலாட்டா பண்ணுவார். அவர் வரலன்னா நா வருவேன்."

அவன் வருவான், இல்லையென்றால் இவன் வருவான். ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து வந்தாலும் வந்து விடுவார்கள்!

வீடுகளின் விற்பனை இழுத்தடித்துக் கொண்டிருக்கிற எக்கச்சக்கமான சூழ்நிலையில், மார்வாடிக் கடன்கள் கத்திகளாய்க் கழுத்தை அழுத்திக் கொண்டிருக்க, இந்த லட்சியத் தம்பதி அல்லது லட்சத் தம்பதி கடைக்குப் படையெடுத்து வருமுன் ஏதாவது செய்தாக வேண்டுமே என்று நம்ம சகோதரிகள் நான்கு பேரிடமும் விண்ணப்பம் வைத்தேன்.

திருவனந்தபுரத்து அக்காவிடமிருந்தும், டாக்டர் தங்கச்சிகள் ரெண்டு பேரிடமிருந்தும் கேள்வி முறையே இல்லாமல் லட்சங்கள் வந்து சேர்ந்தன.

'My sisters are all Angels' என்று கண்ணீர் மல்க என்னுடைய டயரி யில் எழுதி வைத்தேன்.

ஒரே சகோதரனுடைய இக்கட்டான நிலைமையில், பிரதிபலன் பாராமல் உடனடியாய் உதவிக்கு வந்த நம்ம சகோதரிகள் எல்லோருமே சந்தேகத்துக்கிடமில்லாமல் தேவதைகள்தான். ஆனால், மதுரைத் தங்கச்சியிடமிருந்து சாதகமான தகவல் வருவது தாமதப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதே

என்பது ஓர் உறுத்தலாயிருந்தது.

மதுரையிலிருந்த கடைக்குட்டித் தங்கச்சியிடமிருந்து தகவல் வராத சஸ்பென்ஸில், தயக்கத்தோடு மதுரைத் தங்கச்சிக்கு ஓப்போன் செய்த சமயம், சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அவள் ஓப்போனை மச்சானின் கையில் கொடுத்து விட்டபோது சங்கடப்பட்டுப்போய், ஒரு மாதிரி சமாளித்தேன்.

"ஒண்ணுமில்ல மச்சான், சும்மாத்தான் ஓப்போன் பண்ணேன். சவுக்கியமாயிருக்கீங்களா மச்சான்?"

"நாங்க நல்லா சவுக்கியமா இருக்கோம் அண்ணே. ஓங்க மேட்டர் ஓங்க ஸிஸ்டர் சொன்னாப்படி. மெட்ராஸ்ல இண்டியன் பேங்கல் எங்களுக்கு ஒரு ஓபிக்ஸ் டெப்பாஸிட் இருக்கு அண்ணே, அது வர்ற இருவத்தி நாலாந்தேதி மெச்சூர் ஆகுது. நாங்க ரெண்டு பேரும் இருவத்தி மூணாந்தேதி பாண்டியன்ல கௌம்பி இருவத்தி நாலாந்தேதி காலைய மெட்ராஸ்க்கு வர்றோம், இன்ஷா அல்லா. டெப்பாஸிட் அஞ்சி லட்சம். அப்படியே எடுத்து ஓங்கக் கைல குடுத்துர்றோம் அண்ணே."

இருபத்தி மூணாந் தேதி காலையில் மச்சானிடமிருந்து ஓப்போன் வந்தது.

"அண்ணே, நாங்க ரெண்டு பேரும் மெட்ராஸ்க்கு வந்துட்டோம்."

"ஆனா, மச்சான், நாளக்கில்ல நீங்க வர்றதா சொன்னீங்க?"

"நாளக்கி, இருவத்தி நாலாந்தேதி வர்றதாத்தான் இருந்தது. அந்த எஓப்படி பேப்பர்களப் பாத்தப்ப அது இருவத்தி மூணாந்தேதியே மெச்சூர் ஆயிருதுன்னு தெரிஞ்சது. அப்புறம் எதுக்கு ஒரு நாள் டிலே பண்ணணும்னு, ட்ரெய்ன் டிக்கட்டக் கேள்ஸல் பண்ணிட்டு, நேத்து ராத்திரி பஸ்ல கௌம்பி வந்துட்டோம். நாங்க ரெண்டு பேரும் இப்ப பேங்க்குக்குக் கௌம்பிட்டிருக்கோம். நீங்களும் வந்துருங்க."

பேங்க்கில் போய் அந்த அஞ்ச லட்சத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட போது எனக்கு அழுகையைக் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை. அழுகை கொஞ்சம் தணிந்த பின்னால், 'வீடு விக்ய ஏற்பாடு பண்ணிட்டிருக்கேன் மச்சான், வீடு வித்தவொடன இந்த அமவுண்ட்ட ஸெட்டில் பண்ணிர்றேன்' என்று நான் சொன்னதற்கு, 'அண்ணே, மொதல்ல ஓங்கப் பிரச்சனை முடியட்டும். எப்ப ஸெட்டில் பண்ணுவீங்கன்னு ஓங்கள நா கேட்டேனா?' என்று, திரும்பவும் அழுவைத்தார்.

மச்சான் தந்த அஞ்ச லட்சத்தோடு நேரே'ஓய்' யுடைய வீட்டுக்குப் போய் ஒரு லட்சம் கடனை அடைத்தேன்.

'ஒரு லட்சத்துக்கு வட்டி கிட்டி போட்டுக் குடுத்துராதிக்கண்ணே' என்றான், பணம் கை மாறுகிறபோது.

"வட்டி வாங்கறதும், வட்டி குடுக்கறதும் இஸ்லாத்தல ஹராம் அண்ணே."

"சரிங்க தம்பி."

"அப்புறம் அண்ணே, நா ஏதும் கோபமாப் பேசியிருந்தா வருத்தப்பட்டுக்கிராதீங்க."

"எனக்கு வருத்தமே இல்லீங்க தம்பி. நா இன்னிக்கி இருக்கிற இந்தப் பரிதாபமான நெலமையில் யார்ட்ட போய் உண்டியல் குலுக்கினாலும் இப்படித்தான் பேசியிருப்பாங்க."

"அடுத்த மாசம் குடும்பத்தோட கனடாவுக்குக் கெளம்பறேன் அண்ணே."

"சந்தோஷமாப் போய்ட்டு வாங்க தம்பி."

"கனடாவுக்கு வந்திங்கன்னாக் கட்டாயம் நம்ம வூட்டுக்கு வாங்க அண்ணே."

குருமரான ஒரு நகைச்சுவைத் துணுக்கை என்மேலே சுமத்திவிட்டு நம்ம 'ஓய்' இந்தக் கதையிலிருந்து கழன்றுகொண்டு கனடாவுக்குக் குடிபெயர்ந்து விட்டான்.

புன்னகையோடு அம்மா கழற்றிக் கொடுத்த தங்க வளையல்கள், மனைவியின் நகைகள், மற்றும் சகோதரிகளுடைய லட்சங்களைக் கொண்டு கடன்களை ஒருமாதிரி அடைத்து விட்டுக் கடையின் ஷட்டரையும் இறக்கியாச்சு.

பிஸினஸ்மேனாய் ஆவதற்கு ஒரு தகுதியும் தேவையில்லை என்று நினைத்திருந்தது தப்பு, பிஸினஸ்மேனாய் ஆவதற்குக்கூட தகுதிகள் தேவை என்று தெரிந்து கொள்வதற்கு எனக்குப் பதினஞ்சு வருஷம் பிடித்திருக்கிறது!

சொந்த வீடுகளை விற்றுவிட்டு, நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிற பெற்றோரோடு ஒரு டபுள் பெட்ரூம் வாடகை ஓப்ளாட்டுக்குக் குடி வந்தாச்சு.

நம்ம பிஸினஸின் கடைசிக்கட்ட நெருக்கடி நிலையில், இந்தச் சிறுகதையின் முதல் பத்திக்குக் கால்ஷீட் கொடுத்திருந்த 'எக்ஸ்', மறுபடியும் இப்போதுதான் என்ட்டர் ஆகிறான்.

'ஓன்ட்ட ஒரு விஷயம் கேக்கணும், ஓப்ரீயா இருந்தேன்னா நம்ம ஆஓப்ரீயாக்குக் கொஞ்சம் வந்துட்டுப் போயேன்' என்று தொலைபேசியில் அழைத்தான்.

'வேலை வெட்டியில்லாம வீட்டோடு இருக்கிறவன். ஓப்ரீயாயில்லாமல் வேறே எப்படி இருப்பான்!' என்று எனக்கு நானே விரக்தியாய்ப் பேசிக்கொண்டு அவனுடைய அலுவலகத்துக்குப் போனபோது, 'நம்மத் தம்பி பத்துக் கோடி வச்சிருக்கான், சொன்னேனா ஒங்கிட்ட?' என்று ஆரம்பித்தான்.

'ஆனா, ஒன்ன இப்பக் கூப்ட்டது இதச் சொல்றதுக்கில்ல. தம்பி அசத்தலா ஒரு வாட்ச் வாங்கி அனுப்பிச்சிருக்கான். ஆனா ஏற்கனவே எங்கிட்ட அருமையான வாட்ச்ஒண்ணு இருக்கு. ஒரு கைல தான் வாட்ச் கட்டணும்னு மடத்தமாமா ஒரு ரூல் வச்சிருக்கானுங்க. ரெண்டு கை இருக்கும்போது, ரெண்டு வாட்ச்சும் இருக்கும்போது, ரெண்டு கைலயும் வாட்ச் கட்டனா என்னன்னு ஒன்ட்ட ஐடியா கேக்கத்தான் ஒன்ன வரச்சொன்னேன். பணத்திமிர்னு பொதுமக்கள்

சொல்லுவாங்களோ?"

"சீச்சி, யார் சொன்னது? பணத்திமிர்ன்னுல்லாம் பொதுமக்கள் சொல்ல மாட்டாங்க."

"என் வயிதல் பால வார்த்தோட."

"ஆனா ஒண்ணு, கிறுக்கன்னு சொல்லுவாங்க. ரெண்டு கைலயும் வாட்ச்சக் கட்டிக்கிட்டுத் திருநெல்வேலிப் பக்கம் போனேன்னா, 'அடக் கோட்டிக்காரா!' ன்னு சிரிப்பாஹு. தப்பித்தவறி யாழ்ப்பாணத்துக்குப்போய்ட்டன்னா, 'உமக்கென்ன விசரோ!' எண்டு பகிடி பண்ணுவினம்."

இந்த உரையாடல் நிகழ்ந்த ஒரு வாரத்தில் அடுத்த நெருக்கடி. அம்மாவுக்கு மருந்துகள் வாங்குவதற்கு ஒரு ரெண்டாயிரம் ரூபாய் வேண்டும். வாப்பாவுடைய பென்ஷன் தாமதமாகிறது. ஆனால் மருந்துக்கு அவசரம்.

யாரிடம் போய்க் கையேந்தலாம் என்று யோசித்தபோது, கைக்கெட்டுகிற அருகாமையில் இருக்கிறவன் 'எக்ஸ்' தான் என்று உதித்தது. ரெண்டு கைகளும் ரெண்டு வாட்ச்சுளும் வைத்திருக்கிறவன், ரெண்டே ரெண்டாயிரம், ஓர் அவசரத்துக்குத் தந்து உதவமாட்டானா என்கிற நம்பிக்கையில் அவனுடைய அலுவலகத்துக்கு, அவன் அழைக்காமலேயே போனேன்.

'என்ன, திடீர்னு வந்து நிக்கிற?' என்று அவன் கண்ணியக் குறையாய் வரவேற்றதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை. வாழ்க்கையில் இதைவிட மஹாப் பெரிய கேவலங்களையெல்லாம் எதிர்கொண்டாச்சு. நமக்கு வேலையாக வேண்டுமே!

வந்து, ஓன்ட்ட ஒரு உதவி கேட்டு வந்திருக்கேன்' என்று சொல்லி, நான் வாயை மூடுமுன்பே, 'பணவுதவியத் தவிர வேற என்ன உதவி வேணும்ன்னாலும் கேள்' என்று முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பார்த்தான்.

'ஆனா, நா வந்தது பண உதவிக்கித்தான்.....' என்று தயங்கித் தயங்கி இழுத்தேன்.

"அம்மாவுக்கு மருந்து வாங்கக் காசு கொஞ்சம் கொறையுது.... அப்பாவோட பென்ஷன் அடுத்த வாரம் வந்துரும்....."

"நீ தவறான எடத்துக்கு வந்திருக்க நண்பா. சுத்தமா என்ட்டக் காசு இல்ல. நம்பத் தம்பிதான் கோடீஸ்வரன், நா இல்ல. நம்மத் தம்பி பத்துக் கோடி வச்சிருக்கான், சொன்னேனா ஒங்கிட்ட?"

'நீ கோட்டிக்காரனில்லடா, ஒன்ட்டயும் ஒரு உதவி கெடைக்கும்னு நம்பி வந்தேனே. நாந்தான் கோட்டிக்காரன் என்று மனசுக்குள் கறுவிக் கொண்டு அவனை உற்றற்றுப் பார்த்தேன்.

பிறகு அவனுடைய வக்கிரமான கேள்விக்கு உக்கிரமாய் ஒரு பதிலைத் தந்துவிட வேண்டிய தருணம் வந்துவிட்டது என்று, வாயைத் திறந்தேன்.

"ஓம்போது கோடி தடவ சொல்லியிருக்க. இன்னும் ஒரேயொரு கோடி தான் பாக்கி."